

Så gick det till!

Fackred; Studiecentralen.

HUR "DEN FLYGANDE BOMBEN" BESEGRADES.

Redan i april 1943 inkom de första, vaga rapporterna från hemliga engelska agenter om att tyskarna var i färd med att utveckla ett nytt fjärrvapen. En intensifierad flygspaning och flygfotografering uppdagade snart den stora försöksverkstaden vid Peenemünde, dock utan att med säkerhet kunna fastställa tyskarnas planer. Det slutgiltiga beviset på de tyska intentionerna gav upptäckten av utskjutningsanläggningarna längs franska kanalkusten. Dessa förstördes samtliga under vintermånaderna 1943-44 av engelska bombflyget. Även nästa serie, som var under uppbyggnad våren 1944, tillintetgjordes av bombflyg. Trots detta fullbordade tyskarna fram på sommaren ännu en serie.

Så snart underrättelsetjänsten insamlat tillräckliga uppgifter, vidtogs omfattande åtgärder för att försvara London mot det nya hemliga vapnet. I januari 1944 uppgjordes ett första försvar, som omfattade tre försvarsbälten med en ballongspärr omedelbart utanför staden, därefter en luftvärnszon och slutligen ytterst en jaktflygzon.

Då V 1-anfallen började den 13 juni 1944, d v s "dagen D + 7", stod försvaret berett och under den första månaden förstörde jaktflyget, luftvärnet och ballongspärrarna ungefär 40 % av de utskjutna bomberna.

För att försvåra försvaret skickades bomberna alltmer i väg i salvor och under perioder av dåligt väder. Bombens hastighet var 550 - 650 km/h och dess flyghöjd i medeltal 750 m, vilken var för låg för de tunga luftvärnskanonerna.

Med ledning av dessa erfarenheter vidtogs en del ändringar i försvaret. De ursprungligen 500 ballongerna ökades till nära 2000 och försågs med tilläggskablar. Luftvärnszonen flyttades ända ned till kusten för att ge pjäserna friare skottfält. Antalet pjäser ökades med 100 pjäser i veckan, d v s vad man kunde få levererat. Jaktflyget erhöll två försvarszoner att svara för, en utanför och en innanför luftvärnsbältet.

Under den första perioden, då endast en jaktzon användes sköt jakten ned ungefär 30 % av alla de avskjutna bomberna. Bombernas höga hastighet beredde jakten stora svårigheter. Endast de snabbaste planen kunde hinna upp dem i planflykt, övriga måste genom att dyka ned på bomberna från ett par tusen meters högre höjd skaffa sig behövt hastighetstillskott. Det fordrades mycken erfarenhet för att därvid välja den rätta dykvinkeln. Flygplan måste vidare ligga i ständig beredskap i luften, i annat fall hann man inte upp i tid. Därför var det nödvändigt att hålla avlösningar uppe hela dygnet under de tider då anfallsfrekvensen var stor, vilket helt naturligt ställde de största krav på personal och materiel. Ett annat svårt problem var att upptäcka bomberna. Över land kunde anvisningar i vissa fall lämnas per radio, och genom luftvärnselden hade flygarna möjlighet att upptäcka sådana bomber, som klarade sig igenom luftvärnsspärren. Över vattnet ställde det sig emellertid värre och mot slutet placerades motorbåtar ute i Kanalen, som medelst signalkott och radio sökte dirigera jaktplanen. Metoden var dock inte tillräckligt länge i bruk för att dess effektivitet skulle kunna bedömas. Under de sista månaderna av anfallet var det dessutom ovanligt dåligt väder, vilket än mer försvårade jaktens verksamhet. Trots alla dessa omständigheter sköt dock jakten ned ö v e r 1 . 9 0 0 flygande bomber typ V 1.

Eftersom ballongspärren var den sista försvarszonen kom endast ett relativt litet antal bomber in i den. Av dessa blev ungefär 15 % "neddragna".

Under de 80 dagar anfallet varade avfyrades sammanlagt över 8.000 flygande bomber, av vilka ungefär 2.300 eller 29 % kom in i Londonområdet. 25 % var utan precision eller misslyckades av andra anledningar. Återstående 46 % plockades ned av försvaret. Detta är ett medeltal för hela perioden. Mot slutet av anfallet steg denna siffra till omkring 70 % och endast 9 % nådde då fram.

Bombanfallen för att förhindra insättandet av V-vapnen var mycket omfattande. Sammanlagt 100,000 ton vanliga flygbomber fälldes mot utskjutningsanläggningar, depåer, kommunikationer, fabriker, oljeanläggningar och experimentanstalter. Härunder förlorades omkring 450 flygplan och 2.900 förare och besättningsmän. En omfattande spaning bedrevs med flyg och agenter, och så snart något betydelsefullt mål upptäcktes skickades bombflyg dit. För att uppehålla denna övervakning hölls flyg ständigt i luften över hela norra Frankrike och Belgien inom en sektor med c:a 250 km radie från London. Genom

dessa åtgärder kunde antalet avskjutna flygande bomber hållas nere till i medeltal 100 per dag, vilket var avsevärt mindre än vad tyskarna tänkt sig.

Vad London fick utstå av V-bombanfallens fasor var kännbart nog, men underrättelsetjänstens vakenhet, de brittiska och amerikanska flygstyrkornas oavbrutna ansträngningar samt försvarsåtgärdernas effektivitet hindrade tyskarnas tilltänkta "segervapen" från att få de avsedda följderna för krigets utgång.

=====